

Kragulj in vrane.

(Basen.)

Z ugrabljenim piščancem v krempljih je tetel kragulj proti gozdu, da si tam v mrtu privošči mastno kosilce. A zapazijo ga vrane na bližnjem holmu, pobiraje pravkar vsejano ajdo na njivi in se jatoma zakade za razbojnikom.

»Tat! Tat! Tat!« kriče za njim. »Ali se ne misliš nikoli popboljšati? Sram te bodi, da vedno kradeš in pleniš! Nas poglej: me smo počtene, me ne krademo in ne plenimo, pa četudi bi morale poginiti gladu — lahko si nas vzameš za zgled!«

»Le tiho in mirno, slavna drhal!« jim odhrešči kragulj. »Predobro poznam vašo poštenost, nikar se tako ne hvalite! Kaj vas nisem videl, od kod ste se dvignule nadine? Ali ne z njive, ki jo je pred dobro uro zapustil človek s prazno sejalnico? Kaj ste delale drugega, če ne kradle? ... Lep zgled — ha-ha!«

Osramočene potihnejo vrane in puste kragulju svobodno pot.

Morju.

O, morjé, razpenjeno v vetrovih,
kot srcé si moje, ki v mladosti dnovih
po življenja poti je vihralo;
ali kam ... ah, kam — samo ni znalo.

Zdaj strmiš mirno v večerne dalje
in kot starec, ki že doigral je,
trudno se na sive skale vzpenjaš ...
O, mladost, kako nam hitrojenjaš!

Boleslav.

Spotoma.

Tiho rosi na polja
izpod neba oblačnega. —
Ej, letos bo ura bolja
za žejnega in lačnega!

I jaz bi imel od vsega
bogastva neizmernega,
da Bog mi ni dal tega
srca tako nemirnega ...

Boleslav.

